

ĐOÀN GIỎI

**Hoa
Hương
Dương**

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

Tôi đến thăm chị Tư Dương lần ấy, thật là tình cờ mà cũng hết sức đột ngột.

Buổi chiều Chủ nhật một ngày vào thu đã lâu, tôi dạo chơi tha thẩn ra gần ngoại ô. Vốn đi chơi không mục đích gì, nên khi gặp mấy anh bạn đồng hương cho biết chỗ ở của chị trên gác một khu nhà cán bộ gần đấy, tôi bèn rẽ ngay lên thăm.

Người nữ đồng chí hiền lành, rất được đồng bào và cán bộ quý mến trong kháng chiến này, đối với tôi, vốn có nhiều quan

Đoàn Giải

hệ khó thể quên. Lâu nay, tôi cũng có ý tìm, nhưng không rõ chị ở đâu, làm gì. Hóa ra chị đã về công tác ngay thủ đô đây.

Tôi hớn hở bước nhanh từng hai bậc một, lên thang gác.

Chị đang ngồi dựa lưng trên cái ghế mây, quay mặt ra cửa sổ, mặc bộ quần áo bà ba lụa đen Nam bộ kiểu xưa, một tay cầm cái kim khâu soi lên ánh sáng, một tay đưa đầu sợi chỉ nghiêng nghiêng ghé ghé. Ánh nắng chiếu thu xứ Bắc mơn man trên những đầu cây xa, chạy dài trên cánh đồng cỏ úa, phủ lên các ngôi nhà ngói đỏ của một công trường đang xây dựng một sắc lung linh, tưởng như mình có thể sờ được. Bóng nắng dịu dàng rọi vào khung cửa sổ, chiếu lên mái tóc đốm bạc bới cao ngang gáy của chị, khiến những sợi trắng ánh ánh như cước.

-Ai cũng như chị già của tôi đây, thì e trạm may mặc người ta ế hết việc đa, chị Tư! - Tôi đằng hắng một tiếng lớn, mở câu chào như vậy, rồi đứng dừng chỗ ngạch cửa.

Chị Tư Dương quay lại, chớp chớp mi mắt nhìn sững một chốc, khi nhận được ra tôi, chị vụt đứng phắt dậy, đôi môi mấp máy:

- Chú đó hả? Trời... Lâu quá mới gặp chú!

Chị bước vội đến, nắm chặt hai bàn tay tôi, đưa cặp mắt nâu đen nhìn chăm chăm vào tôi một cách mừng rỡ, chứa chan triu mến. Chị cứ đứng im lặng mà nhìn tôi như vậy, một hồi rất lâu.

Đương nhiên, trong ngực tôi nghe có cái gì từ từ dâng lên cổ, nghẹn ngang, rồi từ từ buông xuống, thất lấy quả tim. Xúc giác báo cho tôi biết rằng: Cách một thời gian rất lâu, nó vừa

tìm gặp lại trong cái bắt tay này, một thứ gì là da thịt con người mà không phải là da thịt con người. Hai bàn tay đầy sẹo của chị, khô khô lạnh lạnh, cộm cộm lốt xương, da cứng cứng như da lên chai, run truyền sang tôi một cảm giác nhói nhói khó tả, làm phất hiện ngay ra trong tôi cái quang cảnh điêu tàn của quê hương cũ.

Sau phút cảm động đột ngột đó, chị lẳng xăng kéo ghế bảo tôi ngồi, rót nước cho tôi uống, hỏi chuyện gia đình, tình hình công tác và sức khỏe tôi trong mấy năm xa cách. Chị nhắc đôi câu về người này, báo cho tôi biết tin tức của một vài đồng chí kia. Trông chị bận rộn, hoạt bát hẳn lên.

Tôi ngồi vừa nghe chị nói, vừa đưa mắt nhìn qua gian buồng chị ở. Cách bày biện cũng đơn giản như tính tình chị trước nay. Mấy cái ghế mây đan có tay dựa, một bàn làm việc kê cạnh cửa sổ. Xéo xéo chỗ lối cửa nhỏ buồng tấm màn vải xanh - có lẽ bên trong là giường ngủ - có đặt một cái ghế vải màu rêu, trên chỗ đầu nằm, trắng muốt chiếc gối thêu một bông quì¹ vàng rất đẹp. Và, ở mặt lò sưởi chỗ góc phải, chỉ bày vắn vắn bức ảnh một người con gái đang nheo cặp mắt đen huyền một cách tinh nghịch, nhìn thẳng vào người xem cười mím mím. Đôi mắt cô gái xếch nhẹ một vòng cong lên phía đuôi chân mày, hao hao giống đôi mắt chị Tư Dương, làm tôi thoáng nhớ lần đầu gặp chị. Bây giờ là khoảng cuối mùa mưa năm 1945.

---

1 Bông quì: Hoa hướng dương, theo cách gọi của người Nam bộ.